

## [Villemoes.]

kert Beregning af Forbruget og Omsætningen. De 10—12 Mill. Kr., som en saadan 2 pCt.s Nedsættelse vilde involvere, kunde heller ikke paa nogen Maade foranledige de bevilgende Myndigheder til at lave nye Skattelove, thi disse 10—12 Mill. Kr. mindre i Fjor eller i Forfjor vilde ikke have gjort, at Statskassen havde faaet Underskud, absolut ikke; der vilde blot være sket det, at Overskuddet var blevet saa meget mindre.

Jeg mener i øvrigt, at naar vi i de sidste Aaringer her paa Rigsdagen har staaet overfor, at en socialdemokratisk Finansminister har foreslaaet en Tøjskat, skyldtes det, at han havde skrabet Bunden for at finde paa nye Skatter. Det var ikke vor Opgave at finde paa nye Former for Skat, men den højtærede socialdemokratiske Finansminister vidste altsaa ikke anden Udvej end at indføre denne Skat, som han og hans Meningsfæller var store Modstandere af. Jeg kan som sagt ikke se, det tilkommer os at komme med Forslag paa dette Omraade. Jeg har tidligere anvist Skattekilder, hvad jeg ikke skal gøre denne Gang, men mine Forslag blev ikke taget til Følge. De, der vil slaa op i Tidenden og læse tidligere Diskussioner om denne Sag, vil finde, at jeg har anvist Veje, som man kunde have fulgt.

Det ærede Medlem Hr. Axel Christensen hævdede, at selvfølgelig havde han og hans Parti stemt for den første Lov om denne Tøjskat, inden Danmark blev besat, men det var sket under helt andre og vanskeligere Forhold, end dem vi lever under i Dag — det var meget værre dengang, men i øvrigt forklarede det ærede Medlem ikke nærmere, hvad han mente dermed. Ja, nu har jeg gaaet paa denne syndige Jord i 62—63 Aar, og jeg synes dog, vi er ude i de værste Forhold, et lille Land kan komme ud i. Jeg synes derfor, det er mærkeligt, det ærede Medlem kan mene, at det var værre dengang end nu, og det vilde interessere mig at høre, hvordan det ærede Medlem begrunder sin Opfattelse. Det ærede Medlem mente, at vi kunde komme med Forslag om andre Beskatningsformer. Jeg sagde for et Øjeblik siden, at vi har anvist saadanne, skønt det ikke er vor Opgave. Jeg ønsker imidlertid ikke at forlænge Diskussionen i Dag med at drøfte dette videre. Vi stemmer for Lovforslaget, som det er — de Herrer har indført denne Lov i vort Land.

**Stein:** Den højtærede Finansminister indvendte over for de Bemærkninger, der er gjort fra denne Plads i Forbindelse med det

foreliggende Lovforslag, at der ikke fra de respektive Taleres Side var fremsat Forslag af nogen Art til Erstatning for den Beskatning, der her er Tale om. Det forekommer mig, at det er en helt forkert Betragtning. Vi var ude for det samme for nogle faa Dage siden, da man her i Tinget behandlede Børsskatteloven. Det er ikke Mening, at man her fra Talerstolen skal møde frem med Ændringsforslag til det ene og det andet Lovforslag. Hvis den højtærede Finansminister havde fremsat sit Lovforslag paa et Tidspunkt, hvor der virkelig havde været Mulighed for at behandle det; saa at det kunde blive gjort til Genstand for en Udvalgsbehandling, vilde Sagen have ligget helt anderledes. Saa kunde der være blevet Tale om at optage til Forhandling Spørgsmaalet om dette eller hint til Erstatning for den Beskatning, der her er Tale om. Men paa maa og faa, paa det løse at fremsætte Forslag, der ikke kan blive Genstand for nogen saglig Behandling, vilde være fuldkommen hen i Vejret.

Jeg skal i øvrigt ikke paa nogen som helst Maade forsøge at afsvække Alvoren i de finansielle Betragtninger, som den højtærede Finansminister gjorde gældende. Men jeg tror nu, det er nødvendigt, navnlig i en Tid som denne, at tage Tingene i den Rækkefølge, i hvilken de melder sig. Den højtærede Finansminister gjorde opmærksom paa, at det drejer sig om et saa anseeligt Beløb som 60 Mill. Kr. Ja, jeg erkender, at det er et betydeligt Beløb, men set i Forhold til den samlede Budgetsum; som Ministeren selv angav til at være over 1 Milliard, er det jo ikke noget stort Beløb. Naar man saa yderligere staar i den Situation — hvad den højtærede Finansminister indrømmer — at man har en Stødpude, en gennem for meget betalte Skatter opsparet Reserve til Disposition, kan jeg ikke se, at der skulde være store Betæneligheder eller overhovedet Betæneligheder ved at kvittere denne Skat helt eller delvis. Hvis den højtærede Finansminister blot til at begynde med vilde gaa med til den Halvering af Tøjskatten, som Erhvervene har ønsket, vilde det utvivlsomt kunne udlignes paa det foreliggende Budget uden alt for store Vanskeligheder, dels gennem Indtægter, dels gennem Beparelser — det sidste maa man selvfølgelig tage med i Betragtning.

Den højtærede Finansminister nævnte, at der var Bud efter denne Skattereserve, og anførte i den Forbindelse de 125 Mill. Kr., som staar opført paa Nationalbankens Balance som et Krav paa Staten i Anledning af Kronehævningen. Naturligvis, det